

Kıymetli yazarımıza rahmetle...

ALİYE HANIM

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Babadan kalma üç oda bir hol, Beşiktaş Şenlikdede'deki dairesinde oturan Beşiktaş Şenlikdedeli Aliye Hanım, 67. yaşını tamamlayıp 68. yaşına girdiği gün; makul, yerinde, uygun, isabetli, mantıklı, akla yatkın, doğal, gerekli bir dolu sebep icat ederek elli yıllık kocası emekli Tapu Sicil Müdür Muavini İhsan Bey'le yataklarını ayırdı...

Aliye Hanım'da kocasıyla yataklarını ayırdığı günlerde azdan azdan da olsa bir unutkanlıktır baş göstermişti... Aslında gelişmiş bir pratik zekâya, düzgün bir konuşma ve karşındakini ikna yeteneğine sahip biriydi... Kısa sürede unutkanlığının farkına vardı... Hemen gerekli önlemleri alarak unuttuklarını anımsayabilmek, unutmak istemediklerini unutmamak amacıyla kendine bir "akıl defteri" oluşturdu!.. Deftere ilk olarak adlarını sık sık unutmaya başladığı yeni ve önemli kişilerin adlarını, adreslerini, işlerini güçlerini, telefon numaralarını yazdı... Bir de yerini sadece kendisinin bildiği "ölümlük kalımlık, hastalık, hastanelik, ameliyatlık, kefenlik" dediği paralar ile birkaç mücevher ve daha olağanüstü durumlar için ayırdığı, içinde on beş Reşat altını ile babadan miras yüksek miktardaki paranın banka cüzdanlarının bulunduğu yeri kaydetti...

Şenlikdedeli Aliye Hanım, unutkanlığını önlemekte kararlıydı... Bu amaçla eve gelen gazeteyi baştan sona, satır satır okumayı; gazetenin bulmacalarını kare kare, sözcük sözcük çözmeyi sürdürdü... Akıl defterindeki önemli gördüğü notları çoğaldıkça çoğaldı... Mutfaktaki büyük kepçeyi misafir odasına, TV'nin uzaktan kumandasını tuvalete koymak gibi yanlışlar yapmamaya özen gösterdi... Unutmamak istediği ne varsa abc sıralamasıyla bir bir akıl defterine yazdı ve defteri sık sık okudu...

Eh yani; bütün bu çabaları Aliye Hanım'ın unutkanlığını baştan sona ortadan kaldırmaya da önemli ölçüde azalttı, perdeledi, durdurdu, ağırlaştırdı, yavaşlattı, gizledi... Açıkcası, yaptıkları onu rahatlatmıştı...

Lise ikinci sınıfa kadar öğrenim görebilmiş, evleninceye kadar -iyi kötü- ayda bir iki sulu gözlü, çok satan yerli aşk romanları okumuş, gazetede ilgisini çeken "arkası var"lı tefrikaları izlemiş biri olan Aliye Hanım; kocasıyla yatağını ayırdığı, "akıl defteri" tutmaya başladığı günlerde -aksilik bu ya- bir tür "gayrikabili tedavi temizlik hastalığı"na da yakalanmıştı...

Aliye Hanım, bir gün baktı ki koku alma duyusu dört beş kat güçlenmiş!.. Öyle ki artık her şey, herkes sanki birer koku salan nesne olmuş!.. Ama çok kötü, dayanılmaz, çekilmez, tahammül edilmez, berbat, kısacası iğrencin iğrenci birer koku nesnesi!.. Yıllar yılı "olmazsa olmaz" mutfağın o kendine özgü kokusu; doğranan soğanın, havanda dövülen sarımsağın, tavada kızartılan sucuğun, pastırmanın filan kokuları, hemen yok edilmesi gereken birer düşman sanki!..

Aliye Hanım da ne yaptı?..

Yemeklerini pişirdi, kotardı mutfakta; mutfağın kapılarını, pencerelerini, davulunbazın aspiratörünü ardına kadar açtı; kendisini yallah banyoya attı; sabunlan Allah sabunlan!.. Keselen Allah keselen!.. Sabunlar, şampuanlar, banyo sonrası kremleri, kolonyalar, parfümler, deodorantlar... Kokulara karşı işte böylesi amansız bir savaşım!.. Sadece mutfaktan kaynaklanan kokular mı?.. Ne gezer?.. Daha bir sürü, bir yığın, bir dolu koku...

Misafir odasındaki koltukların, kanepelerin, sehpaaların o sebebini anlayamadığı gizemli, tuhaf, itici kokuları!.. Sigara dumanı, sigara izmaritleri; uzun süre çalışan radyo, kocasının iç çamaşırları, ayakkabıları, terlikler, leke çıkarılırken kullanılan benzin, hele de pişirilen balıklardan yayılan o kokular!.. Rutubetli yerlerden yayılan küf, lodoslu havalarda tuvaletin kokusu!..

Aliye Hanım'ın kendi terinin, hatta ellerinin kokusu bile zaman zaman zıvanadan çıkarıyordu kadıncağızı... Geçiyordu lavabonun başına; sıcak sular, ılık sular, soğuk sular; katı sabunlar, sıvı sabunlar; fırçalar, bezler... Yıkayıp yıkayıp, ovuşturup ovuşturup perperişan ediyordu zavallı ellerini!.. Sonra, kıpkırmızı, bazen mosmor kesilmiş, şahrem şahrem olmaya yüz tutmuş ellerini koklayıp "eh!" diyor; kokunun geçtiğine kendisini inandırıyor, bırakıyordu elleriyle uğraşmayı!..

"Koku"dan hemen sonra, ne sonrası, onunla birlikte "temizlik" ama aşırı; gerektiğinden, lüzumundan, haddinden, hududundan, kararından fazla

temizlik de girip oturdu 68. yaşından adım adım gün alan Aliye Hanım'ın yaşantısına... Hem de bir daha çıkmamacasına, her an biraz daha yoğunlaşp, genişleyip, büyüyüp, güçlenerek!..

Artık onun bütün dünyası, hatta bütün evreni temiz, arık, duru, pırıl pırıl, misler gibi, saydam, lekesiz, nezih, necip, düzgün, katıksız olmalıydı!.. Eğer değilse; kirli paslıysa, lekeliyse temizlenip paklanıp pırıl pırıl yapılmalıydı!..

En çok, en çabuk, en sık, en kolay kirlenen organının elleri, parmakları, tırnakları olduğu kanısına vardı... Kocasıyla söz kesildiği günden başlayarak uzatıp son zamanlara dek renk renk ojeler sürdüğü tırnaklarını, makası eli-ne alıp diplerinden diplerinden kesti!.. Adamakıllı da törpüleyip düzeltti... Sonra kaynara yakın sıcak sabunlu sularla yıkayıp kuruladı; limon kolonyası, gliserinle temizleyip krem sürdü... Ellerine bakıp bakıp “Hah şöyle, misler gibi oldu!” diye memnun, mutlu mırıldanarak gülümsedi...

Derken Aliye Hanım, -evinde olsun, dışarıda olsun- çeşit çeşit eldivenler kullanmaya başladı. Kırmızı ya da mavi renkli bulaşık eldivenleri, kendisinin ördüğü ya da çarşı pazardan aldığı hazır yün eldivenler, deri eldivenler, hatta ince beyaz plastikten doktorların kullandıkları eldivenler!.. Özellikle ev işlerinde; -bulaşıktaki, çamaşırdaki, temizlikte- bunlardan gerekli gördüğünü mutlaka takıyor, hangi amaçla sokağa çıkarsa çıksın mutlaka eldiven giyiyordu... Plastik eldivenleri kullanıp işini bitirdikten sonra sıcak sabunlu sularla yıkayıp temizliyor ve çamaşır gibi iplere asıp asıp kurutuyordu... Tıpkı plastik poşetlere de yaptığı gibi...

Temizlik; artık onun ilk, birinci, en öndeki, ivedi, en önemli, başat, olmazsa olmaz işiydi, uğraşığıydı... Temizlik konusunda her aklına geleni sıraya soktu... Öncelik bulaşıktaydı... Piyasaya daha ilk çıktığında hemen bir bulaşık makinesi edindi... Gelgelelim, makinede yıkadıklarını şöyle bir gün ışığına tutup baktığında ona, üzerlerinde sanki izler, lekeler varmış gibi geldi!.. O da ne yaptı?.. Bulaşıkları ya önce plastik bulaşık leğeninde kendisi yıkayıp sonra makineye koydu ya da önce makinede yıkayıp makineden çıkanları ikinci kez leğende kendisi yıkayıp duruladı!.. İçi ancak bu şekilde rahat edebiliyordu...

Beşiktaş Şenlikdede'de dokuz dairesi, üç katlı apartmanın, arka bahçeye kapısı olan zemin katındaydı daireleri... Dairenin giriş kapılarının altından içeri toz, pislik filan girmesin diye eşiğe birkaç santim kalınlığında mermer parçası koydurdu, ardından kapının önüne orta büyüklükte bir paspas

yerleştirdi... Eve girip çıkan herkesin ayakkabısını dışarıya, kapının hemen önüne bırakmasını sağladı... Bu uygulamayı İstanbul'a yerleşen Anadolulu bir kasaba bakkalının karısından görüp çok beğenmişti... Ayrıca eve gelen erkekler ve kadınlara da terliklerini hazır bulundurdu içerde...

Evin haftalık temizliği için eski model elektrik süpürgesine son model bir ikincisini ekledi... Ayrıca çeşitli boyutlarda dört beş süpürge, tahta fırçası, kova, tas, sünger, her türlü sabunla birlikte evdeki deterjan çeşni ve stoğunu da arttırdı...

Misafir odasındaki halılara terlikle basılmasını misafirlere bile yasakladı... Halılardaki mürekkep, nar suyu gibi güç çıkan lekelerin giderilmesi amacıyla onun için en değerli, en nadide şeylerin bulunduğu oturma odasındaki ünlü dolabında sürekli içi "çocuk idrarı"yla dolu bir şişeyi saklamaya başladı!.. Çocuk idrarıyla en koyu, en ağır, en çıkmaz denilen lekelerin çıkarıldığını cümle âleme öğüne öğüne sık sık yaptığı uygulamalarla kanıtladı!..

Yüznumaranın tertemiz, kokusuz, pırıl pırıl olması için amonyak, nitrik asit, potasyum permanganat, güzel koku saçan çeşitli ticari ürünlerden önemli destekler aldı!.. On beş-yirmi günde eski bir bakır hamam taşı içinde öd ağacı, sarı sandal, aselbendi kaynatarak elde ettiği buhar sayesinde yüznumaranın "gülsuyu" serpilmişçesine kokmasını sağladı!..

Özellikle çarşafı, yatak yorgan kılıflarını, iç çamaşlıklarını ve benzerlerini yıkarken çamaşır makinesinin içine mutlaka yeterince kokulu, rendelenmiş Hacı Şakir sabunu ve Öküzbaş çiviti ile birlikte eser miktarda tül bir kese içinde kurutulmuş lavanta çiçeği de kattı...

Aliye Hanım, zaman zaman giriştiği amansız genel temizlik etkinliğinde, bayram hazırlıklarında elini kolunu kaldırmayacak ölçüde yorulsa da adaleleri, eklemleri sızlasa da meydan savaşı kazanmış bir komutan gibi, bütün ağrılarına sızılarına aldırış etmeden dairesinde gururla dolaştı durdu!..

Yaşantısının büyük bir bölümünü temizlik ve biriktirme işleriyle geçirir; kocası emekli Tapu Müdür Yardımcısı İhsan Bey, ona ayrılan içinde tek kişilik bir somya, birkaç sandalye, bir küçük masa, beş on kitap bulunan odasıyla yemek odası, oturma odası, mahalle kahvesi arasında gidip gelip vakit katlederken, günlerden bir gün Aliye Hanım atmaya kıyamayıp yıllardır sağa sola koyduğu cam yoğurt kâselerinin sayısının dikkati fazlasıyla çekecek ölçüde çoğaldığını, yattığı karyolanın bile yoğurt kâseleriyle dolup taştığını fark etti!..

Fark etti ve düşündü, taşındı; n'apsam, n'etsem, n'eylesem diye... Öyle ya, yoğurt kâsesi bu; satsan satılmaz, alsan alınmaz... Ama böyle de giderse evde birçok yer o kâseler nedeniyle girilmeyecek duruma gelecek!.. O zaman?.. O zaman dedi Aliye Hanım, o zaman ben de yoğurt kâselerini bahçedeki geniş kömürlüğe koyarım!.. Öyle de yaptı... O günden sonra boş yoğurt kâselerini yıkayıp paklayıp, durulayıp kurulayıp yeni yerlerine, bahçedeki kömürlüğe istif etti...

Aliye Hanım, bütün bunları yaparken “temizlik hastalığı”ndan başka “biriktirme” denilen ikinci bir “amansız hastalığa” da çoktan yakalanmış olduğunu da sezdi... Ama aldırmadı... Aldırmadı ya, bir de baktı ki farkına varmadan, elinde olmadan, gayriihtiyari, programlanmış robotlar gibi, koleksiyon yaparcasına yoğurt kâselerinden başka neler biriktirip duruyor neler...

Kavanozlar, konserve kutuları, mukavva kutular, plastik kutular, poşetler, lastikler, fincanları kırılmış kahve ve çay tabakları, şişeler, dergiler, gazeteler ve daha neler de neler biriktirip biriktirip durmuş!..

Durumun bilincine varınca önce şaşırır gibi oldu, ağzından belli belirsiz bir “Allah Allah!” sözcüğü çıktı... Ancak üzerinde pek durmadı... “Eeeh, n'olacak canım?” deyip geçiştirdi aklına takılanları... Geçiştirdi geçiştirmesine ya, aradan birkaç gün geçmeden kibrit kutuları, iğneler; elektrik, su, doğal gaz makbuzları; ipler gibi akla gelen, gelmeyen bir dolu nesneyi de nice-dür biriktirip biriktirip köşe bucağa tıklım tıkış yığdığını fark etti... Misafir odasındaki konsolun gözünde kutu kutu toplu iğneler, yüzlerce çengelli iğne, dikiş iğneleri, çuvaldızlar, bızlar, yorgan iğneleri, raptiyeler ne arıyor diye kendi kendine kızar gibi olduysa da hemen sonra küçük kız çocukları misali omuzlarını yukarı yukarı kaldırıp “Canım, dursunlar durdukları yerde; barksın lazım olur!” diyerek konuyu kapattı kendince...

Öyle bir an geldi ki dairesindeki odalarla birlikte bahçedeki kömürlükte bile Aliye Hanım'ın biriktirdikleri yüzünden yürüyecek yer bile kalmadı...

O zaman ne yaptı Aliye Hanım?..

Şunu yaptı:

Bahçedeki 9 kömürlükten hiç kullanılmayan 8 numaradaki Leyla Hanım'dan izin alarak biriktirdiklerini oraya da yığmaya başladı!..

Dairesinde her yer, her köşe, her bucak Aliye Hanım'ın biriktirdikleriyle dolmuş, taşmış, tıklım tıkış duruma gelmişti...

Bazı hayli tuhaf durumlar da ortaya çıkmıyor değildi...

Nitekim, misafir odasındaki üç ayrı model televizyon dışında oturma odasında biri siyah-beyaz ve tüplü, biri renkli ve tüplü, biri renkli LDS plazma, sonuncusu da en son model televizyon vericisi yan yana duruyordu... Aliye Hanım mutfaktaki TV'yi izlerken kocası İhsan Bey; elinde uzaktan kumandalar, televizyon vericilerinin hepsinden aynı anda başka başka programları izlemeye çaba sarf ediyordu!..

En sonunda, hiç beklenmeyen, umulmayan, hesaplanmayan bir durum, bir çelişki ortaya çıktı!.. Bu durum; Aliye Hanım'ı tam anlamıyla şaşkına, ne yapacağına karar veremez, işin içinden çıkamaz bir duruma soktu!..

Aliye Hanım'ın yakalandığı "temizlik" hastalığıyla "biriktirme" hastalığı, iki amansız düşman ordu gibi karşı karşıya gelmiş, aralarında amansız, acımasız bir çatışmadır baş göstermişti!

Aliye Hanım da, kocası İhsan Bey de artık hayli, adamakıllı, önemli ölçüde, bayağı yaşlanabilecekleri kadar yaşlanmışlardı!..

Aliye Hanım'daki "biriktirme" hastalığı ise giderek ağırlaştıkça ağırlaşmış, iyileştirilmesi, durdurulması, daha da ağırlaşması önlenemez bir evre-deydi!..

Aliye Hanım, nedendir bilinmez, eskisi gibi kokulardan rahatsızlık da duymaz olmuştu... Öyle ki yüznumarayı günlerce temizlemese oradan yayılabilecek, her normal insanı rahatsız edici kötü kokular artık onu rahatsız etmiyor; açıkçası o, artık bu tür kokuların farkına bile varmıyordu!..

"Biriktirme" hastalığının ilk göz ağrısı "yoğurt kâseleri"ne gelince... Zaten yoğurtlar nice bir zamandır cam kâselerde değil plastik kaplarda satılıyor, plastik kaplarsa iç içe geçebildiğinden biriktirildiğinde fazla bir yer tutmuyordu!..

Kendisi kabul etmeye yanaşmasa bile Aliye Hanım temizlikten, biriktirmekten bıkmasa bile soğumuş, uzaklaşmaya başlamış gibiydi!..

İhsan Bey, bir sabah kahvaltısında kalp sektesinden öyle küt diye Allah'ın rahmetine kavuşunca onca yıllık eşini yitiren Aliye Hanım'ın huyu suyu, davranışları, konuşmaları ondan hiç beklenmeyen değişikliklere, başkalaşmalara, bozukluklara uğradı!..

Komşulara sabah kahvesi içmeye gitmedi!..

Yemek yemeyi azalttığı gibi öğlenleri hiç yemek yemedi!..

Ne televizyon izledi ne radyo dinledi!..

Ayda en çok iki üç kez yıkanır oldu!..

Her geçen gün temizlik ve biriktirme hastalıklarından biraz daha sıyrıldı ama bunu hiç fark etmedi!..

Önce yoğurt kaplarını, ardından şişe, kutu, lastik, iğne, gazete gibi şeyleri azar azar biriktirmekten vazgeçti!..

Tuvaletin temizliğini önce üç, ondan sonra haftada bir güne indirdi, daha sonra da ayda bir güne!..

Birkaç ay sonra da ellerini artık herkes gibi yıkamaya başladı!..

Bütün bunlar olurken başka şeyler de oldu...

Aliye Hanım'ın yıllardır biriktirip şuraya buraya yığıdıklarından, onları artık hiç temizlemeyip tozlarını almadığı, alamadığı, almayı unuttuğundan olacak, evin neredeyse her bir yerinden, noktasından garip, ağır, tuhaf, açıkçası mide bulandırıcı iğrenç kokular gelmeye başladı...

Aliye Hanım; bu kokuların, birlikte yaşamaya alıştığı bu kokuların farkında bile değildi... Farkında bile değildi ama yaşadığı dokuz daireli apartman halkının tümü, onun dairesinden fişkirircasına yayılan bu gerçekten dayanılmaz ölçüde kötü kokudan illallah demişti artık!.. Aynı kattaki kapı komşusu iki dairenin, hemen üstündeki katta oturanların nicedir onu saygılı ve kibar kibar uyarmaları, ondan bu konuya bir çare bulmasını istemeleri hiçbir işe yaramamış; sonraki tüm uyarılar, imalar, hatta tehdide varan söylemler kendine özgü bir dünyada uçarcasına dolaşıp duran Aliye Hanım'ın bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı!..

Gün geçtikçe o ağır, kötü, iğrenç koku yoğunlaştı, arttı, bitişik ve komşu apartmanlarda oturanları da rahatsız edip çileden çıkardı...

Aliye Hanım ise tuhaf ve anlaşılmaz bir şekilde ortada koku diye bir sorun yokmuşçasına davranıyor; yapılan her türlü uyarıya herhangi bir tepki vermeden, suratındaki o net, o değişmez, o donuk "poker suratı" ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan söylenenleri dinlemekle yetiniyordu!.. Sonra...

Ne sonrası?..

Sonra hiçbir şey olmuyor, evi berbat bir şekilde kokan Aliye Hanım her zamanki gibi orali olmuyordu...

Velakin iş hızla büyüdü...

Dal budak saldı...

Daireden yayılan koku, komşu apartmanlar derken giderek tüm sokağı, hatta komşu sokak sakinlerini bile rahatsız etmeye başladı...

Bütün mahallede artık “Aliye Hanım” değil “Aliye Hanım’ın çöp evi”, çöp evden yayılan koku, kulaktan kulağa bir şehir efsanesi gibi dolaşıyordu...

Şehir efsanesinin büyümesi fazla uzun sürmedi...

Mahallede artık kulaktan kulağa neler dolaşıyordu neler, neler anlatılıyordu neler...

Aliye Hanım, aslında sihir yapan bir cadıydı!..

Evinde topladığı hamam böcekleri, tesbih böcekleri, demet demet sarımsakları, çürümüş soğanları, kertenkele kuyruklarını önce kocaman bir havana atıp dövüyor, elde ettiği lapayı suda kaynatıyor, etrafa yayılan o müthiş berbat koku da işte bundan kaynaklanıyordu!..

Kokular ulaştığı yerlere uğursuzluk, felaket, keder, üzüntü taşıyordu!..

İşte bu nedenle yakında mahallenin başına yangın, su baskını, yer sarsıntısı gibi bir felaket gelebilirdi!..

Bütün bu tevatürlere, abartılı söylentilere, uydurulan yalanlara, söylenen cadı masallarına karşı çıkanlar aslında çoğunlukta idi ama her nedense herkes o berbat kokular hakkında aklına ve ağzına geleni söylediği hâlde, hiç kimse o kokuyu önlemek için ciddi bir girişimde bulunmuyordu...

Yine de bu durum fazla uzun sürmedi...

Ne mi, neler mi oldu?..

Şu, şunlar:

Apartman Yönetim Kurulu olağanüstü bir toplantıya çağrıldı... Kısa süren görüşmelerin ardından durumun belediyeye derhâl bildirilmesine oy birliğiyle karar verilerek “Günah bizden gitti! Bakalım Aliye Hanım belediyeyle, belediye onunla ne yapacak?..” denildi... İşte, tam o gün, Aliye Hanım 74 yaşını tamamlayıp 75. yaşına girmişti!.. Girmişti ya, onun bundan haberi filan yoktu, unutmuştu yaş gününü... Sadece yaş gününü mü?..

Aliye Hanım neler unutmuştu neler?..

En başta unutmayı önlemek için yıllar önce oluşturduğu “akıl defteri”ni unutmuştu, onu nereye koyduğunu unutmuştu!..

On beş yirmi gündür de elini, yüzünü yıkamayı unutmuştu; banyo yapmayı zaten daha önceden unutmuştu!..

Hangi yılı yaşadığını, hangi ay içinde bulunduğunu, ayın kaç olduğunu, günlerden hangi gün olduğunu unutmuştu!..

Bir haftadan beri yemek yemeyi unutmuştu!.. Sadece misafir odasındaki masanın üzerindeki lokumlardan küçük parçalar koparıp zaman zaman ağzına atıyordu... Bir de üç beş yudum su içiyordu arada bir!..

Kaç gündür yatağında yatıp uyumayı unutmuştu!.. Koltukta, kanepede, artık neresini bulursa orada kıvrılıp yatıyordu!..

TV izlemiyordu!

Radyo dinlemiyordu!

Artık hiç duymadığından olacak, kapı yıkılırcasına çalınsa bile açmıyordu kimseye!..

Tad almayı, kokuyu, dokunduğunun sert mi yumuşak mı olduğunu, sesleri birbirinden ayırt etmeyi unutmuştu!

Aliye Hanım zamanı unutmuştu!..

Mekânı unutmuştu!..

Aynaya bakmayı unutmuştu... Unutmayıp baksaydı göz çukurlarının derinleştiğini; anlındaki, yüzündeki kırışıklıkların çoğaldığını; avurtlarının çöktüğünü; zayıflaya zayıflaya bir deri, bir kemik kalıp iğne ipliğe döndüğünü; betinin benzinin sarardığını görürdü belki...

Aliye Hanım, o sabah da kapının ısrarla çalınışını her zamanki gibi fark etmedi...

Özel giysili, eldivenli, uzun lastik çizmeli, yüzleri maskeli belediye görevlileri koca bir kamyonla birlikte kapısına dayanmışken o, her zamanki koltuğuna oturmuş; başı koltuğun üstüne dayalı, gözleri karşı duvara sabitlenmiş öyle duruyordu, hiç kımlıdanmadan...

Belediye görevlileri, bir çilingirin açtığı kapıdan en sonunda Aliye Hanım'ın dairesine girdiler... Yüzlerinde maske olmasına rağmen evdeki o berbat koku nedeniyle -bir yararı olmayacağını bile bile- elleriyle yüzlerini yelpazeleyerek yürüyüp misafir odasındaki koltuğunda postmodern bir heykel gibi kımlıdanmadan duran Aliye Hanım'a ulaştılar...

Görevlilerin başı Aliye Hanım'a yanaşarak:

- Hadi teyze, dedi, seni götürmeye geldik!

Aliye Hanım'dan ne ses çıktı ne seda...

Görevli, ona bir kez daha, bu sefer sesini hayli yükselterek seslendi:

- Teyze, teyze!..

Boşuna...

Aliye Hanım, heykel gibi durmayı sürdürüyordu yine...

Adam, yaşlı kadına yaklaştı, eliyle omuzuna hafifçe şöyle bir dokundu...

Aliye Hanım ansızın koltuktan kayıp yüzüstü yere kapaklanıverdi!..

Birkaç kişi koşuştular... Biri yaşlı kadının nabzını yokladı..

Buz gibi bir ses işitildi:

- Amirim, ölmüş bu!.. Nabız yok!.. Nefes de almıyor!..

Görevlilerin başı, arkaya doğru seslendi:

- Torba getirin!.. Ambulans çağırın!..

Aliye Hanım'ın yeni yeni soğumaya başlamış vücudu bir iki dakika içinde plastik, siyah bir torbaya konuldu... Ve fermuarı çekilip torba kapatıldı... Torba morga götürülmek için dışarı çıkarıldı...

Görevlilerin başının sesi duyuldu yine:

- Devam arkadaşlar!.. Toplayıp boşaltmaya bu odadan başlıyoruz!

Görevliler ellerindeki büyük çuvallara Aliye Hanım'ın yıllar boyu biriktirdiği ne kadar öteberi, ne kadar yığıntı varsa; yoğurt kâsesi, şişe, kavanoz, kutu, iğne, lastik, gazete, dergi, tabak, çanak, çömlek, ip; önlerine ne gelirse doldurup doldurup evin önünde bekleyen kamyonu taşıdılar... Sadece evdeki televizyonlar, radyolar, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, mobilyalar, somyalar, karyolar; bozulmamış kullanılabilir sağlam şeylere dokunmadılar... Kamyonu doldurulanlar arasında artık lime lime olmuş yataklar, yorganlar, yastıklar, örtüler; yıkana yıkana, deterjanlar, çamaşır suları içinde dura dura giyilemeyecek duruma gelmiş Aliye Hanım'ın bütün giysileri, ayakkabıları filan da vardı...

Kamyonun çevresine birikmiş çoğu çoluk çocuk yirmi otuz mahalleli, sırtlarında çuval, Aliye Hanım'ın apartmanından çıkıp çuvalı kamyonu boşaltan belediye görevlilerini sık sık "Yaşa, varol!" diye bağırıp alkışlıyorlardı... Olayı izleyenler, etraftaki o pis ve yoğun koku nedeniyle ağızlarını, burunlarını mendilleriyle sürekli örtüyorlardı...

Mahallede artık herkesin "Aliye Hanım'ın çöp evi" dedikleri dairenin boşaltılması ancak akşamüstüne doğru tamamlanabildi...

Daireyi, tabii apartmanı, mikroplardan adamakıllı arındırıp herhangi bir hastalığın çıkmasını önlemek amacıyla belediye görevlileri yığıntı öteberinin hepsi boşaltılıp ev iyice süpürüldükten sonra iki saate yakın ilaçladılar...

İlacın kokusu evden yayılan kokuya karışmış ortalığı bu kez de bu tuhaf ama yine iğrenç “karma koku” kaplamıştı!..

Görevliler iş bittikten sonra neredeyse yarım sayfa tutan “resmî bir tutanak” hazırladılar. Tabii, Aliye Hanım’ın altın bilezikleri, yüzükleri, mücevherleri, babadan kalan yıllarca faizini aldıkları bankalardaki yüksek miktardaki paranın banka cüzdanları da tutanağa geçirildi..

İşleri tamamlanınca belediyeciler Aliye Hanım’ın dairesinin kapısını kapatıp, kitleyip mühürlediler..

Ne Aliye Hanım’ın ne de kocası İhsan Bey’in mirasçısı bulunmadığından her şeyleri devlete kaldı!..

Beşiktaş Şenlikdede’deki apartman dairesinden Aliye Hanım’ın temizlik ve biriktirme hastalıkları yüzünden yayılan, eşi benzeri az bulunur o berbat kokunun yüzde yüz ortadan kalkması ise sekiz dokuz ayı aldı... Şu günlerde orada, devlete bağlı bir yardım kuruluşu etkinlik gösteriyor.. Merak eden Beşiktaş Şenlikdede’ye gidip herhangi birine “Aliye Hanım’ın çöp evi nerede?” diye sorarsa hemen gösterilecektir, hemen...